

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κισκόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν,
Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σα-
κέτου (δόξος Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΑΣΠΡΟ

στοὺς Χαραχτήρες καὶ μαῦρο στοὺς Φυ-
γάδες. Χαραχτήρες, παρακαλοῦμε, εἶναι οἱ
Ραλλικοί, καὶ Φυγάδες οἱ Θεοτοκικοί. Καὶ τὰ
λόγια αὐτὰ τὰ παχὰ τὰ εἶπε Ραλλικός ἐπιφα-
νέστατος καὶ ἡ γῆς δὲν ἀναποδογύρισε ἀπὸ τὰ
γέλια.

Βέβαια καὶ μᾶς χρειάζονται Χαραχτήρες
πολιτικοί. Μὰ τοὺς χαραχτήρες δὲ θὰ μᾶς τοὺς
δώσουν οἱ σημερνὲς ἐκλογές, οὔτε οἱ αὐριανές.
Οἱ σημερνὲς ἐκλογές θὰ μᾶς δώσουνε μόνον
Θεοτοκικούς καὶ Ραλλικούς βουλευτάδες. Μὰ
μὲ τὸ νᾶναι Θεοτοκικός ἢ Ραλλικός βουλευτὴς
δὲ θὰ πῇ πὼς εἶναι καὶ Χαραχτήρας. Γιὰ νὰ
ἐκλεχτοῦνε Χαραχτήρες πρέπει πρῶτα πρῶτα
νὰ ὑπάρχουν καὶ Χαραχτήρες ποὺ θὰν τοὺς
ἐκλέξουνε. Μὰ ὅλοι πιά τὸ ξέρουμε καὶ τὸ
μολογάμε πὼς οἱ πολιτικοί μας τώρα καὶ τό-
σα χρόνια γιὰ ἓνα πρῶμα ἀγωνίζονται λυσσα-

σμένα, πὼς νὰ σβήσουν τοὺς χαραχτήρες, καὶ
τὸ καταφέρανε. Χαραχτήρες δὲν ψηφίζουνε σή-
μερα, κι ὅτα δὲν ψηφίζουνε Χαραχτήρες, ἀδύ-
νατο νὰ ἐκλεχτοῦνε καὶ Χαραχτήρες.

Ἐμεῖς λοιπὸ σήμερα δὲ οἷς λέμε νὰ μαν-
ρίσετε τοὺς Χαραχτήρες (!) καὶ νὰ ψηφί-
σετε τοὺς Φυγάδες (!). Ἐμεῖς οἷς λέμε νὰ
μαυρίσητε τοὺς Ραλλικούς, νὰν τοὺς μαυρίσετε
ἀλύπητα, ἃ βαρεθῆκατε πιά τῇ Δημοκρατίᾳ,
τὰ παχὰ τὰ λόγια, τίς ἀδιάντροπες βροσιές
καὶ τίς Κορδονικές ψευτιές. Ὁ Ράλλης σήμε-
ρα μᾶς παρουσιάζεται σὰ νὰν τάντιπροσωπεύει
ὅλ' αὐτὰ μᾶς παρουσιάζεται ἀκόμα μὲ τὰ πο-
λιτικά του τετρίπια καὶ σὰ Βρουκόλακας τοῦ
Ντεληγιάννη. Νὰν τονε μαυρίσουμε λοιπὸ γιὰ
νὰν τον κάνουμε ἄδικο σωστό, μὲ σάρκες
καὶ μὲ κόκαλα. Ἀρκετὰ ἡ πατρίδα μας ἔπα-
θε μὲ τὸ Ντεληγιάννη. Δὲν τῆς ἀξίζει νὰ ξα-
ναπάθει τὰ ἴδια ἀπὸ τὸ Βρουκόλακα τοῦ μα-
καρίτη.

ΜΑΣ

βλέπουν οἱ ξένοι! φωνάζει τὸ «Ν. Ἀστὺ» καὶ πρέ-
πει νὰ μαζέψουμε λίγο τὰ λουριά μας, νὰ βάλουμε
νερό στὸ ἐκλογικὸ κρασί μας, νὰ μὴν παρουσιαστοῦ-
με μεθαύριο στὰ μᾶτια τοὺς στοὺς δρόμους, μὲ
σανίδες καὶ μὲ κουμπόρες στοὺς δρόμους.

Μᾶς βλέπουν οἱ ξένοι! Ἀς μᾶς δοῦνε λοιπὸν κ'
ἄς μᾶς καμαρώσουν. Ἀς καμαρώσουν τοὺς ἀληθινούς
Ρωμιούς, ποὺ μόνον γιὰ τὴ πολιτικὴ ζοῦνε καὶ μόνον
γι' αὐτὴ πεθαίνουνε. Στὸ Στάδιο μεθαύριο θὰ δοῦνε
Ρωμιούς μασικαρεμένους σὲ ἀρχαίους Ἕλληνες. Ἀ-
ληθινούς Ρωμιούς, ἀφικασίδωτους κι ἀμασικαρευτούς,
μόνον οἱ ἐκλογές θὰν τοὺς δείξουν, κι ἀξίζει νὰ ἰδεῖ
κανεὶς καὶ ζωντανούς ἀθρώπους ὅταν πᾶει νὰ ἐπι-
σκεφτῇ ξένη πόλη ζωντανὴ κι ἔχει νεκροταφεῖο.

Νὰ μᾶς δοῦνε λοιπὸν κ' οἱ ξένοι, κι ὁ Ραλλάκος
κατέχει τὴν μαστοριά νὰ παρουσιάσει τοὺς ξένους
ἓνα τίτιο ὀλοζώντανο πανόραμα.

ΕΝΑ

μάθημα γερὸ ἔδωσε τοῦ Ράλλη ὁ κ. Τριανταφυλλά-
κος, ἀδιάφορο ἂν ὁ δεῦτερος δὲν ὠφελήθηκε καθόλου
ἀπ' αὐτό.

Ὅταν πέρασε λοιπὸν ὁ Ράλλης τὴν περασμένη
βδομάδα ἀπὸ τὴν Τρίπολη κηρύχοντας τὸ Βαγγέλιο
τοῦ Κορδονίου, ὁ κ. Τριανταφυλλάκος κάλεσε τοὺς
δικούς του καὶ τοὺς συδούλεψε νὰ φύσουν ἡσυχο τὸ

Ράλλη νὰ πῇ ὅ,τι θέλει. «Εἶναι ξένος μας, εἶπε,
καὶ πρέπει νὰν τὰποδείξουμε πὼς οἱ Τριπολιτσιώτες
σέβονται τοὺς ξένους τους».

Ὁ Ράλλης τόσο ἐχτίμησε τὸ εὐγενικότατο αὐτὸ
φέρεσμον τοῦ πολιτικοῦ ἀντιπάλου του, ὥστε ἅμα γύ-
ρισε δῶ σαλιάρισε κ' εἶπε ὅτι στὴν Τρίπολη δὲν ἔγι-
νε κανένα παρατράγουδο γιὰτὶ ἐκεῖ εἶναι... ὅλοι Ραλ-
λικοί! Πάρ' τον καὶ στὸ γάμο σου!

ΤΟ ΒΡΙΣΙΑΙ

ποὺ ἀκούει ὁ μακαρίτης ὁ Θὼν ἀπὸ μερικές ἐφημε-
ρίδες τώρα καὶ μιὰ ἑβδομάδα δὲ λέγεται. Μερικές
μάλιστα τὸν κάνανε κι ἀνάγνωσμα καὶ τοῦ φορτώ-
νουνε στὴ μνήμη του ὅλες τίς ψευτιές ποὺ μπορεῖ νὰ
κατεβάσει τὸ κεφάλι Ἀθηναίου ἀναγνωσματογράφου.

Νὰ βρίζεις πεθαμένον ποὺ οὔτε νάπαντήσῃ μπο-
ρεῖ, οὔτε νὰ σὲ δείρῃ, δὲν εἶναι παληκαριὰ καὶ και-
ρὸς πιά νὰν τὸ συλλογιστοῦνε λίγο οἱ Ἀθηναῖοι ρη-
μεριδογράφοι. Κακὸ βέβαια ποὺ ὁ Θὼν δὲν ἄρισε
τίποτε στὸ ἔθνος ἢ στὰ φιλαθρωπικά καταστή-
ματα, καθὼς συνηθίζουνε νὰ κάνουν ὅλ' οἱ πλούσιοι,
μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος νὰ σκυλοβρίζεται ἡ μνήμη
του.

Τὸ «Ἀστὺ» τοῦλάχιστο δημοσιεύει τὴν βιογρα-
φία του, ἂν καὶ καμιά ἀνάγκη δὲν εἶτανε νὰ μάθει
ὁ κόσμος πὼς πλούτισε ὁ Θὼν. Ἡ «Ἀστραπὴ» ὁ-
μως μὲ τοὺς «Ἐρωτες τοῦ Ἐπιμελητοῦ» τὸ πα-
ραξεκοντάκιασε καὶ καιρὸ εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ Θὼν
ἢ νὰ πλερώσουνε—γιὰ νὰ λέμε τὰ πράματα νέτα
σέτα—νὰ πᾶν τὸ περίφημο αὐτὸ ἀνάγνωσμα ἢ νὰ
καταφύγουνε στὸν κ. Εἰσαγγελεῖα.

ΠΟΛΟΙ

φοβοῦνται—ἔχ' βέβαια κι ἄδικο—πὼς τῇ Δευτέρᾳ
πρωτῇ, ὅποιο, κι ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς,
τὰ γιὰτὶ θὰ ρημαχτοῦνε καὶ ἡ Σανίδα θὰ προ-
βάλλῃ ἀδιάντροπα στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

Τὸ εἶπε μάλιστα κ' ἓνας ἀπὸ τοὺς κ. κ. Γιούς
τοῦ Ραλλάκου αὐτό, κι ὅταν καπὶος τοῦ παρατήρησε
πὼς αὐτό... δὲν εἶναι καθόλου Συναγματικὸ, ὁ κ.
Γιὸς ἀπάντησε:

—Τὸ καταλαβαίνω, μὰ δὲ θὰν μπορέσουμε νὰ
συγκρατήσουμε τοὺς οἷλους μας!

Δὲν ξέρουμε ἂ θὰν μπορέσει νὰν τοὺς συγκρατή-
σῃ ἡ Ἐξουσία, γιὰ καλὸ ὅμως καὶ γιὰ κακὸ ἔπρεπε
νὰροπλιστοῦν ὅλα τὰ γιὰτὶ τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ
μὴ βροῦν οἱ Ραλλικοί πολεμοφόδια.

ΛΕΝΙΩ (Φέρνει τοὺς καφέδες). Ὅριστε!

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Νὰ πᾶς στὸ σπίτι τῆς κυρίας
Ἀννούλας καὶ νὰ πᾶς τῆς μητέρας της, πὼς ἀπόψε
τὴν κράτησα στὸ τραπέζι... ἀργότερα θὰ τὴ φέρῃ ὁ
Μιμίκος.

ΛΕΝΙΩ. Στὴν προσταγή σας. (Φέβγει).

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ξέρεις, Κλειούλα, πὼς ἔγινε νεβρι-
κή; Πολλές φορές δὲ σὲ καταλαβαίνω τί λές.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Νὰ μὲ συγχωρήσεις... ἂν σὲ πειρά-
ζω παράβλεπε, καημένη, λιγὰκι... Ἀφτὲς τίς μέ-
ρες ἔχω τίς ιδιοτροπίες μου... δὲν μπορῶ νὰ κεντή-
σω, νὰ κοιτάξω τὸ σπίτι μου καὶ βλέπεις τί ἀκατα-
στασία... Κι ὁ Μιμίκος μοῦκανε παρατήρηση χτές...
Γιὰ νὰ μὴ μὲ σκοτίζῃ... γιὰ δούλα δὲ μὲ πῆρε...
σὰ δὲν τοῦ ἀρέσει ἄς κάνει κι ἄλλοιώς... ὁ δρόμος
εἶναι ἀνοιχτός.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Τί λόγια εἶναι ἀφτά, καλέ; γιὰ
τὸν ἄντρα σου μιλεῖς ἔτσι; Ὁξὼ φρενῶν γίνηκες.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ὁξὼ φρενῶν, μέσα φρενῶν, αὐτὸ
εἶναι... ὅπως τοῦ ἀρέσει τοῦ καθενὸς ἄς κάνει...
Μοῦ π' εἰς ἓνα ἄλλο κάμποσο περίεργο... νὰ κάνω,
λέε ὁ οἰκονομὴς γιὰ νὰ προσφέρουμε περισσότερα, ἄλ-
λά τοῦ ἀπάντησα ὅπως ἔπρεπε... ἄς ἀνοίξῃ τὴν
κασσοῦλα του. Ὁ μπαμπᾶς μου, ἂν καὶ δὲν εἶτανε
πλούσιος, δὲ μ' ἔμαθε ὅμως οἰκονομίες... (Ρουφᾷ μιὰ

γουλὴ καφέ). Ὁφ!... τί βρωμώκαφες εἶν' ἀφτός..
(Πετά τὸ φλυτζάνι καὶ γίνεται κομμάτια).

ΑΝΝΟΥΛΑ (Τρομαγμένη). Μὲ τρόμαξες... θὰ
μὲ κάνης νὰ σηκωθῶ νὰ φύγω... Ἀρχισα νὰ σὲ φο-
βοῦμαι...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Καὶ τί σοῦκανα ἐμένα;.. ἔχω καὶ
γὼ τὰ βᾶσανά μου.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Θαρρῶ πὼς βλέπω τὴν μητέρα σου.
ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Σηκώνεται, πλησιάζει τὴν Ἀν-
νούλα καὶ τὴν κοιτάζει στὰ μάτια). Ἀηλαδὴ!

ΑΝΝΟΥΛΑ (Μὲ δειλία). Ἐτσι ἔκανε καὶ κεί-
νη σὰν τὴν ἐπαίρναν οἱ θυμοί.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Σοῦ εἶπα τίποτε νὰ μὴ μὲ κατα-
λαβαίνῃς;... σοῦ εἶπα πὼς μοιάζεις τῇ μητέρα σου.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Μὲ ταραχή). Μὰ πὼς σοῦ φά-
νηκε νὰ πᾶς ἓνα τέτοιο πρῶμα;

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ἀς κ' ἔχω τὸ σταθερό μου... Μὰ σὲ
πειράξε ποῦ σοῦ εἶπα πὼς μοιάζεις τῇ μητέρα σου;..
σοῦ φαίνεται παράξενο ἓνα παιδί νὰ μοιάζῃ τῇ μη-
τέρα του;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ὁχι, μὰ... θαρροῦσα πὼς θέλη-
σες νὰ μὲ πειράξης... κατὶ βρωμοφιθύρσαν οἱ κακὲς
γλώσσες... ὁ βούρδουλας ἀφτός τῆς κοινωνίας, ποῦ
ἄδικο δίκαια σὲ χτυπᾷ... Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλή-

θεια, ἔχεις δίκιο, ἐγὼ εἶχα ἄδικο νὰ θυμώσω, μπορεῖ
νὰ μοιάζω τῇ μητέρα μου... Ἡ μητέρα μου εἶτανε
γυναῖκα λήπτερη, χωρὶς πρόληψες, βιάδιζε ἀνάλογα
μὲ τὸ γούστο της, εἶχε τὴ δύναμη νὰ περιφρονῇ τίς
κακὲς γλώσσες... κι ἀφτὴ ἡ περιφρόνηση βλέπω καὶ
γεννιέται μέσα μου καὶ μοῦ δίνει κάποια ἡσυχία...
Ναί, μοιάζω τῇ μητέρα μου, τώρα ποῦ γίνηκα γυ-
ναῖκα τὸ νοιώθω ἡ ἴδια. (Δόνει ἀφτὴ) Μὲ φαίνεται
πὼς χτύπησε ἡ πόρτα.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Χτύπησε, καὶ γὼ τὴν ἀκουσα.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ὁ Μιμίκος θάναί... (Μαζέβει
βιαστικά τὰ συντρίμματα τοῦ φλυτζανιοῦ) Δὲν πρέ-
πει νὰ τὰ διῇ...

ΑΝΝΟΥΛΑ. Σιάξ τὰ μαλλιά σου... εἶναι ἄνω-
κάτω.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Σκοτίστηκα, ξέρεις

ΣΚΗΝΗ Β΄

Μιμίκος καὶ λοιποί.

ΜΙΜΙΚΟΣ. (Μπαίνει, βγάζει τὸ καπέλο του
καὶ τὸ ἀφίνει σὲ μιὰ πολυθρόνα). Καλησπέρα σας...
Κάνει ἓνα κρῦο ὄξου... τέτοιον καιρὸ... Καὶ νᾶχης
τόσες δουλειές νὰ κοιτάζῃς... σπῆτι σου δὲν μπορεῖς